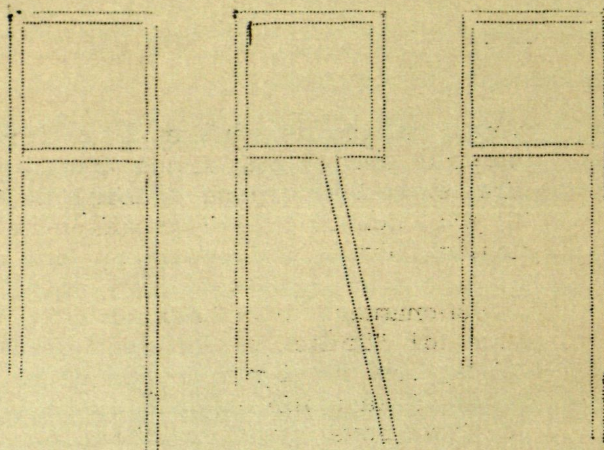
PER CATALUNYA

LLIURE I SOCIALISTA

CEDOC

butlletí interior del

FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

- Nº 23 - desembre del 1969

ANALISI DE LA SITUACIÓ POLÍTICA

En el darrer ARA publicat apuntàvem diversos camins del continuisme franquista: la possibilitat de seguir en règim de regència, la restauració monàrquica joa - nista, com una espècie d'aproximació als països occidentals, i la tendència "Juan-Carlos" probablement preferida pels sectors més governamentals de l'Opus, que és la que havia de donar una imatge més franquista de la monarquia. Malgrat que la primera de les sortides era la que més s'assomblava a la dictadura franquista, les circumstàncies han dut al règim a escollir la reinstauració de la dinastia borbònica en la persona de Juan-Carlos com a "mal menor" per als grups dominants.

Creiem interessant de fer una anàlisi política dels darrers esdeveniments de canvi de govern i alts càrrecs de l'administració, maniobra franquista que sota l'aparença d'una certa obertura serveix la necessitat del règim de seguir un continuisme el més estricte possible.

Ha estat tot un procés de deterioració de la situació dels grups al poder. D'ençà de la proclamació de l'estat d'excepció al mes de gener, mesura externa d'una banda per a mantenir rígidament l'ordre públic, interna d'altra banda per a dominar les fraccions governamentals més preocupades per la successió del general Franco, els elements "ultres" van iniciar una acció repressiva a gran escala: les deportacions, les detencions, les tortures, les retencions arbitràries a les Comissaries, els judicis militars, les dures condemnes contra estudiants, obrers, professionals, els assassinats al País Basc, foren un intent de restablir el mateix clima de terror dels anys quaranta. També es produí una reculada de la dèbil obertura de la Llei de Premsa, que els ultres consideraven intolerable, i que malgrat haver estat una mesura de propaganda ha constituït un maldecap constant per al règim. Al costat d'aquestes mesures de protecció de la dictadura, s'inicià un moviment d'exaltació de l'imperialisme hegemònic: una renovada insistència en parlar de la "sagrada unidad de la patria"; els atacs contra els qui, al País Basc, a Galícia, o als Països Catalans lluiten per a la llibertat nacional i el dret d'autodeterminació de llurs pobles; la campanya propagandística entorn de Gibraltar, amb les irresponsables mesures que han deixat milers de treballadors sense feina, i sense llar, perquè el govern, per por de la concentració de

tants milers de gent en atur forçós en una àrea geogràfica reduïda, optà per la sortida més ràpida i més brutal: la deportació pura i simple de milers de famílies sota l'aparença oficial de "búsqueda de nuevos puestos de trabajo". La nota grotesca fou la "operación retorno" amb la utilització dels emigrats a Amèrica més pobres i desvalguts, com a titelles del "españolismo" més tronat.

El nomenament de successor a la "Jefatura del Estado" a títol de rei en la persona del "Príncipe Don Juan Carlos", fet amb un total menyspreu de l'opinió pública, fou el signe extern d'un canvi en la composició de forces que dominen el poder, i la manifestació de la voluntat d'assegurar el continuisme sota l'aparença d'una nova forma institucional. Aquí convindria aclarir què entenem nosaltres per continuisme: La persistència d'un sistema que nega als seus súbdits els més elementals drets humans i polítics. Els drets d'expressar llur opinió, de reunió, de sindicació lliure, de vaga, i en el cas concret de l'Estat espanyol els drets que fan referència a la llibertat nacional dels diferents pobles que ara són sotmesos a l'hegemonia de l'imperialisme castellà o espanyol. Recordem que un exercici limitat d'aquests drets a la llibertat nacional o d'autodeterminació fou obtingut en temps de la República mitjançant un plebiscit popular, democràticament; així s'establí l'Estatut d'Autonomia i la Generalitat de Catalunya l'any 1932. Recordem també com foren suprimits l'Estatut i la Generalitat: mitjançant un comunicat de guerra. Per continuisme, doncs, nosaltres entenem la negació dels esmentats drets polítics i nacionals. I qualsevol règim que pugui ésser instaurat a l'Estat espanyol, del signe institucional que sigui (monàrquic, presidencialista, etc.) que no reconegui ni respecti aquests drets, nosaltres el considerarem continuista, i per tant el refusarem de ple. És evident que en aquest sentit el nomenament del jove borbó Juan-Carlos és una maniobra clarament continuista. Aquesta opinió ja la vam expressar en la declaració conjunta que vàrem signar, junt amb l'Esquerra Republicana de Catalunya, Moviment Socialista de Catalunya, Unió Democràtica de Catalunya, i Partit Socialista Unificat de Catalunya, sota l'encapçalament "Al Poble de Catalunya". Però a més del punt de vista general compartit amb altres forces que lluiten contra el franquisme, cal remarcar que Front Nacional de Catalunya, que té com a una de les seves finalitats l'assoliment de la nostra independència nacional, no se sent bel·ligerant sino en qüestions de fons, de drets polítics i humans generals, i de reivindicació nacional catalana, al marge del mer formalisme extern de la forma institucional que pugui adoptar l'Estat espanyol (monarquia, regència, república, etc.)

Tornant a l'anàlisi de la lluita pel poder entre els grups franquistes, ens cal ara fer esment de l'afer Matesa. Considerat aïlladament, es tracta d'un cas més de la immensa corrupció que hi ha sota el silenci forçat de tants anys de franquisme, falangisme, tradicionalisme, Opus Dei, etc., tots els grups franquistes han practicat la corrupció amb avidesa i entusiasme. L'element nou en el cas Matesa, és que l'afer ha estat utilitzat pel falangisme, que se sabia greument amenaçat per l'Opus Dei en la lluita pel poder de cara al postfranquisme, contra l'Opus Dei, en la persona dels ministres d'Hisenda, de Comerç, etc., directament implicats en l'afer. És per aquest motiu que Fraga Iribarne obrí generosament les aixetes de la censura de premsa. Però aquest intent desesperat de la Falange no li ha servit de res. Han desaparegut els ministres atacats per la Falange, però de la reorganització del govern, l'Opus no solament n'ha tret la millora de les seves posicions, sino un predomini pràcticament total sobre els seus contrincants. Ara l'Opus Dei aprofitarà ràpidament el seu monopoli del poder per a eliminar els senyals exteriors del règim que denunciaven de manera escandalosa el seu lligam directe amb el feixisme i el nazisme (camises blaves, salutacions feixistes, "Cara al Sol", etc.) i per a donar a la continuació de la dictadura una façana externa de "respectabilitat capitalista" que li permeti de continuar les

tàctiques d'aproximació als països occidentals, sense provocar la immediata irritació de llurs opinions públiques, com succeïa fins ara.

El projecte de Llei Sindical és una altra de les qüestions que darrerament han posat de relleu la lluita pel poder entre la Falange i l'Opus Dei. La Falange, mitjançant les conclusions del "Congreso de Tarragona", volia controlar el poder sindical "vertical" fent elegir el President entre una terna sortida de la burocràcia sindical falangista, i l'Opus Dei volia assolir la mateixa finalitat de control fent nomenar el President dels Sindicats segons l'article 30 tan comentat, és a dir, pel govern directament, i per tant, sota la tutela de l'Opus. Com s'ha vist, ha guanyat l'Opus Dei, que abans de l'aprovació de la Llei Sindical n'ha aconseguit l'aplicació, amb el nomenament d'un ministre Cap dels sindicats, amb un brutal menyspreu no solament de l'opinió pública, sino de les mateixes formalitats "legals" del sistema (discussió i aprovació del projecte de Llei per les "Cortes", etc.).

Davant de possibles il.lusions ingènues que creguin en una "liberalització" del règim, en una "obertura", etc., cal veure, doncs, què hi ha en el fons: continuisme de la dictadura franquista, administrada ara en pràctica exclusiva per un dels grups del sistema.

Front Nacional de Catalunya té unes finalitats concretes; lluita per a la nostra llibertat nacional, per a donar una forma de govern democràtic als catalans, per a implantar un sistema socio-econòmic socialista adequat a la nostra realitat.En aquesta lluita hi som des de tots els angles: des de les manifestacions de carrer o les diferents accions de l'onze de setembre o del darrer quinze d'octubre, aniversari de l'afusellament del President Companys, fins a la prospecció de la nostra societat per a actualitzar en cada moment la nostra tàctica. Per tant, som també en la lluita comuna en contra del franquisme, i en contra de qualsevol sistema de govern que signifiqui continuisme, ni que sigui sota aparences de "liberalització" i de pseudo-democràcia, siguin del color que siguin.

LA COMISSIÓ COORDINADORA DE FORCES POLÍTIQUES DE CATALUNYA

Ha estat publicada la Declaració de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, grup de coordinació política integrat per sectors polítics catalans àmpliament representatius entre els quals ens hi comptem. Aquesta coordinació interior ha anat esdevenint cada vegada més una necessitat política i constitueix un nucli d'intercanvi de parers i de presa de posicions enfront dels problemes que d'una manera directa o indirecta afecten Catalunya, i una manera de coordinar esforços en la lluita comuna antifranquista. També constitueix un interlocutor prou ampli per les forces representatives de les altres nacionalitats peninsulars. Però no és només aquesta la seva funció, sino que el seu valor primordial és el de presentar un bloc d'oposició que ofereix al poble català una alternativa de llibertat i de democràcia enfront de la caòtica situació actual i que obre unes perspectives per al futur. Es tracta, doncs, d'una agrupació de forces amb la finalitat de restituir al poble la sobirania que per dret li correspon, i que li ha estat usurpada: pel segrestament de l'opinió pública, per l'intent d'imposar al poble català unes institucions i unes situacions estranyes i contràries a la seva dignitat i als seus interessos nacionals, polítics i socials. Les finalitats immediates de la Comissió Coordinadora són un programa mínim comú, que totes les forces integrants es comprometen a defensar, posant en comú els esforços individuals, però sense renunciar, naturalment, a les orientacions i principis ideològics de cadascuna de les esmentades forces integrants.

Els qui, com nosaltres, Front Nacional de Catalunya, lluitem per la independència de Catalunya, sabem que el restabliment de l'Estatut d'Autonomia de la Generalitat de Catalunya, que comporta el de les seves institucions de govern: Presidència, Govern de la Generalitat, Parlament Català, i Tribunal de Cassació, és una acció positiva, un primer pas endavant. Per això els nostres objectius immediats coincideixen amb els punts de la Declaració, que transcrivim a continuació:

1) Llibertats democràtiques: llibertat de consciència, llibertat d'expressió, llibertat de premsa, llibertat d'associació, llibertat de reunió, llibertat de manifestació, sufragi universal i garanties individuals.

2) Amnistia general, que haurà d'afectar les responsabilitats polítiques fins el moment de la promulgació d'aquesta amnistia.

3) Llibertat sindical, la qual cosa significa el dret dels treballadors a organitzar-se lliurement, amb independència dels patrons, del govern i dels partits polítics.

4) Dret de vaga.

5) Adopció de mesures immediates per tal de millorar la situació de les masses treballadores, i per a resoldre els problemes més urgents que el país té plantejats en els aspectes socials i econòmics: ensenyament, política de salaris, sistemes de treball, col.legiació professional, assistència social sanitària i de previsió.

6) Restabliment de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de l'any 1932, com a base de partida perquè el poble català pugui decidir lliurement el seu futur, reivindicant també el dret d'autodeterminació que tenen la resta dels pobles de l'Estat espanyol.

7) Convocatòria d'unes Corts Constituents elegides per sufragi universal, les quals dins del marc de les llibertats, drets i garanties esmentats en els apartats anteriors, configuraran per al futur les institucions polítiques de l'Estat espanyol, posant fi al període provisional.

A M N I S T I A

Existeix actualment un problema que afecta profundament la situació legal de moltes persones: el de les conseqüències jurídiques derivades de la guerra civil. Si bé en aquests darrers trenta anys han estat dictades disposicions relatives a fets, antecedents i conseqüències d'aquells fets, també és cert que encara no ha estat dictada la disposició general que esborri totalment les conseqüències i discriminacions que encara procedeixen d'aquells fets. Però també als Països Catalans, al País Basc, al País Gallec, a tot el territori de l'Estat espanyol hi ha nombroses persones empresonades pels anomenats delictes polítics, i moltes més amb els seus drets disminuïts com a conseqüència de condemnes o mesures governatives preses per motiu de les opinions polítiques dels afectats.

Per això es planteja novament la necessitat de promoure una intensa campanya pro-Amnistia. Sabem que han estat fetes gestions prop de la Junta de Govern del Col.legi d'Advocats de Barcelona per tal d'elevar peticions oficials d'amnistia. Cal que tots ens adherim a aquestes peticions. Cal que a totes les poblacions de Catalunya siguin creats comitès pro-amnistia. De moment és necessari enviar missives d'encoratjament a la Junta de Govern del Col.legi d'Advocats de Barcelona, per què dugui endavant aquesta tasca de justícia i equitat.

======